

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ် ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၂၀၀၀
မျက်နှာပိုးပန်းချီ	ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိန်းသူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ဟိန်းဆက်သွင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ လေယုသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၇၀၀၀ ကျပ်

လုံခြုံရေး

လုံခြုံရေး ၊ ငွေတိဦး

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄

စာ ၁၄၀ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) လုံခြုံရေး

ငွေတိဦး
လုံခြုံရာ

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၃၃)

မာတိကာ

အမှာစာ

၇

အပိုင်း (၁) လွတ်မြောက်ခြင်းများ

၁။ Financial Freedom (ငွေကြေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်း)	၁၃
၂။ Career Freedom (အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်း)	၂၃
၃။ Relationship Freedom (ချုပ်နှောင်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်း)	၃၉
၄။ Attachment Freedom (သံယောဇဉ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း)	၅၁
၅။ Habitual Freedom (အလေ့အကျင့်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း)	၆၁

အပိုင်း (၂) ရင်ဆိုင်ခြင်းများ

၆။ The Tolerant Rose (သည်းခံခြင်းနှင်းဆီ)	၇၁
၇။ Handling The Side-Effects (ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများကို ကိုင်တွယ်ခြင်း)	၇၇
၈။ Walking Out with Problems (ပြဿနာများနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်း)	၈၇
၉။ Facing The Most Hated Enemy (အမုန်းဆုံးရန်သူကို ရင်ဆိုင်ခြင်း)	၉၅

အပိုင်း (၃) လုံခြုံရာကို ရှာဖွေခြင်း

၁၀။ Enjoy Movie Every Wednesday (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်)	၁၀၉
၁၁။ Finding Happiness (ပျော်ရွှင်မှုကို အဖြေထုတ်ခြင်း)	၁၁၅
၁၂။ Finding Refuge (စစ်မှန်သော လုံခြုံရာ)	၁၂၉

The Confession (ဝန်ခံချက်)

၁၃၅

အမှာစာ

ဒီစာအုပ်ကို ရေးဖို့ကြံစည်ဖြစ်တဲ့ အချိန်ဟာ ၂၀၂၄ ခုနှစ်ရဲ့ စက်တင်ဘာလ လလယ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရေကြီးရေလျှံမှု ဆိုးရွားစွာ ခံစားနေရတဲ့ အချိန်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တစ်သက်တာမှာ အရင်က တစ်ခါမှ မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေ မြင်တွေ့လာရပါတယ်။

အိပ်ပျော်နေတုန်း ရေတွေ အမြန်စီးဝင်လာပြီး ပစ္စည်းတွေ သယ်ယူ ချိန်တောင် မရလိုက်ဘဲ အသက်ဘေးက လွတ်အောင် ပြေးပေမဲ့ မလွတ်လိုက်ဘဲ အသက်ပေးလိုက်ရသူတွေလည်း ရေဘေးနဲ့ များစွာ ပါသွားခဲ့တယ်။ အသက်ဘေးက လွတ်မြောက်ခဲ့ပေမဲ့ မျက်စိရှေ့မှာတင် နေအိမ်တွေ အလုံးလိုက် မျောပါသွားလို့ နေစရာ ပျောက်သွားတဲ့သူတွေလည်း များစွာ ရှိတယ်။ ရွာလုံးကျွတ် ရေစီးနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားတာတွေလည်း ရှိသလို မြေတွေ ပြိုကျလို့ ရွာလိုက် မြေကြီးအောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြရတယ်တဲ့။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကပ်ဆိုးဘေးကြီးက မြန်မာနိုင်ငံသား တော်တော်များများရဲ့ နှလုံးသားကို ညှိုးချိုးဝမ်းနည်းစေခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ထူ ကိုယ်ထ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ပရဟိတတွေ လုပ်ကြပြီး ပြန်လည်ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လှုပ်ရှားလာတာ တွေ့ကြရပါတယ်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းဖြစ်စဉ်တုန်းကလည်း အခုလိုမျိုး ခံစားခဲ့ကြ၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် တတ်စွမ်းသမျှ ဝိုင်းဝန်းကူညီခဲ့ကြပါတယ်။ နာဂစ်မှာ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အသက်ပေါင်းလည်း မနည်းခဲ့ဘူး။ ကိုဗစ် ကာလတုန်းကလည်း မျက်စိနဲ့ မမြင်တွေ့ရနိုင်အောင် သေးငယ်လွန်းတဲ့ Virus ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကပ်ဆိုးမှာ အသက်ပေါင်းများစွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းကလည်း အခုလိုပဲ အောက်စီဂျင်တွေကူကြ၊ ဆေးဝါးစောင့်ရှောက်မှုတွေ ပေးကြ၊ ပရဟိတတွေ လုပ်ကြနဲ့ စွမ်းနိုင်သမျှ ကာကွယ် ရုန်းကန်နေကြရင်းပဲ မထင်မှတ်နိုင်လောက်အောင်များတဲ့ အသက်တွေ ပါသွားခဲ့ကြရတယ်။

ကိုဗစ်ဟာ သေတတ်တယ်မှန်း လူတိုင်း ကြိုသိခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထဲ ကိုယ်ပါမယ်လို့ မထင်ထားဘဲ သေသွားခဲ့ကြရတယ်။ ရေနစ်ရင် သေတတ်မှန်းလည်း လူတိုင်း သိကြပါတယ်။ အဆုတ်ထဲ ရေဝင်လို့ အသက် မရှူနိုင်ရင် သေပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထဲ ညကြီးအချိန်မတော် ရေတွေ ဝင်လာလို့ ခေါင်မိုးပေါ်ထိတက်ပြီး ရေပြန် ကျတာကို စောင့်ရင်းနဲ့ အိမ်ပါ မျောပါပြီး ကိုယ်လည်း ပြေးမလွှတ်တဲ့အထိ ဘေးဒုက္ခကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ ကြိုမျှော်လင့်မထားလောက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် တောင်ပေါ်ဒေသမှာ နေတဲ့သူတွေဟာ ရေတွေကြီးပြီး တောင်တွေပါပြိုကျတဲ့ သဘာဝဘေးဒဏ်ကို ကြိုတင်မမှန်းဆထားခဲ့သလို၊ နဂိုကတည်းက ရေထဲမှာ အသားကျနေတဲ့ အင်းလေးဒေသမှာလည်း ရေဘေးဒုက္ခရောက်မယ်လို့ ကြိုတွက်ဆမိခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ ရောဂါကပ်ဘေးမှလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝ

ဘေးမှလည်း မဟုတ်ဘူး။ သေခြင်းတရားဆိုတာ ကိုယ်နဲ့အဝေးကြီးမှာ မဟုတ်တဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ အမြဲရှိနေနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုပဲ။ မပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုပါလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရောဂါနဲ့လည်း သေနိုင်တယ်။ ရေသောက်ရင်းလည်း သေနိုင်တယ်။ ထမင်းစားရင်းလည်း သေနိုင်တယ်။ အိပ်ပျော်နေရင်းလည်း သေနိုင်တယ်။

သူများသေသွားရင် အံ့သြကြတယ်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတယ်။ သနားကြတယ်။ သူများ ကြုံသလို ကိုယ်လည်း အချိန်မရွေး ကြုံနိုင်တာကို မေ့ထားကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာ ကြုံတွေ့လာရမှာ ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ကြတယ်။ ဘေးဆိုးအမျိုးမျိုးကနေ လွတ်အောင်ပြေးဖို့ အားထုတ်ကြတယ်။

ရောဂါဖြစ်လာရင် ကုသဖို့ ငွေကြေးတွေ အတောမသတ်အောင် ရှာကြတယ်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မပျောက်ပျက်အောင် ထားနိုင်မယ့် နေရာကို ရှာကြတယ်။ အိမ်မှာ မလုံခြုံဘူးထင်ရင် လုံခြုံမယ်ထင်တဲ့ တခြားအိမ်မှာ သွားထားကြတယ်။ တခြားအိမ်မှာ မလုံခြုံဘူးထင်ရင် ဘဏ်မှာ သွားထားကြတယ်။ ဒီဘဏ်မှာ မလုံခြုံဘူးထင်ရင် တခြားဘဏ်မှာ ပြောင်းထားကြပြန်တယ်။

လောကမှာ စွန့်ခွာခြင်းဆိုတာ တစ်မျိုးပဲရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ပစ္စည်းဥစ္စာက ကိုယ့်ကိုစွန့်ခွာသလို ကိုယ်ကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာကို အချိန်မရွေး စွန့်ခွာသွားရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး အမြဲရှိနေတာပဲ။ ငွေကြေးနဲ့ ပစ္စည်းကိုသာ ဘဏ်မှာ အပ်လို့ရချင်ရမယ်။ အသက်ကို အပ်လို့ရတဲ့ ဘဏ်ဆိုတာ ရှိလို့လား။ နှစ်စဉ် Medical Checkup တွေ မှန်မှန် လုပ်နေရင်းကနေလည်း ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်တဲ့ အကြောင်းတရားနဲ့ ပစ္စည်းကို ကိုယ်က စွန့်ရနိုင်သေးတာပဲ မဟုတ်လား။

အသက်ကို အပ်လို့ရတဲ့ ဘဏ်ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိဘူး။ အသေချာဆုံးက ကျွန်မတို့အားလုံး တစ်နေ့မှာ မုချသေကို သေရမယ်။ သေသွားတဲ့အခါ ရှာဖွေခဲ့သမျှ ထားကိုထားခဲ့ရမယ်ဆိုတာ သိကြပေမဲ့

ကျွန်မတို့အားလုံး အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါ လုံခြုံရာပဲ။

စာဖတ်နေတဲ့သူတွေတော့ လုံခြုံရာကို ရှာ၊ မရှာ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုံခြုံရာကို ရှာနေခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မ ရှာဖွေရင်းနဲ့ တွေ့ရှိလာတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ခံစားချက်တွေကို ပြန်လည် မျှဝေလိုခြင်းသက်သက်နဲ့ ဒီစာအုပ်ငယ်လေးကို ဖန်တီးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ပါတယ်။

တကယ်လို့ စာဖတ်သူအနေနဲ့ ဒီစာအုပ်မှာ ဖတ်ရဖို့ မျှော်လင့် ထားတာက စကားလုံးလှလှလေးတွေ၊ အေးချမ်းတဲ့ နှစ်သိမ့်မှုလေးတွေ၊ ပညာရှင်တွေရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေ၊ နိုင်ငံကျော်တဲ့ ဒဿနတွေနဲ့ ကိုးကား ချက်တွေဆိုရင် ဒီစာအုပ်ကို ဆက်မဖတ်ပါနဲ့လို့ ကြိုတင်တားပါရစေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီစာအုပ်မှာ ဒါမျိုးတွေ ပါမှာမဟုတ်ဘဲ စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အဆိုးအကောင်းတွေ၊ ခံစားချက် အမှန်အမှားတွေကို မထိမ်ချန်ဘဲ အရှိအရှိအတိုင်း ချပြမယ့် အရာတွေပဲ ပါမှာမို့ စာရေးသူ အကြောင်းကိုသိဖို့ စိတ်မဝင်စားရင်လည်း မဖတ်သင့်တဲ့ စာအုပ်လို့ပဲ အားနာစွာနဲ့ တောင်းပန်ပါရစေ။

ယခုစာအုပ်ကို ရေးသားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မကို မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ မိဘနှစ်ပါးနှင့်တကွ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ အပေါင်းတို့အား ဦးခိုက်ပူဇော်အပ်ပါတယ်။ စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ဗဟုသုတ တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်သက်သာမှု၊ အေးချမ်းမှု တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း ကျွန်မအနေနဲ့ အားထုတ်ကြိုးပမ်းရကျိုး နပ်ပြီဟု ယူဆပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်များကို အစဉ်အမြဲ ကျေးဇူးတင်လျက်...။

ငွေတီဦး

အပိုင်း (၁)

လွှတ်တော်ကြီးများ

FINANCIAL FREEDOM

ငွေကြေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်း

ဒီခေါင်းစဉ်အကြောင်း ဘာမှစမပြောခင် ကြိုတင်ဝန်ခံချင်တာ တစ်ခုက ကျွန်မဟာ ငွေကြေးပညာရှင်လည်း မဟုတ်သလို ငွေကြေး အပေါ်မှာ မှီခို စရာမလိုတဲ့ နည်းလမ်းတွေ ပြောပြပေးမယ့် နည်းပြ (Coach) တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ Financial Freedom ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ Financial Independence (ငွေကြေးမှီခိုမှုကင်းခြင်း) ပဲဖြစ်ဖြစ် Google မှာရှာပြီး တွေ့ရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေကို မှီငြမ်းကိုးကားပြီး ရေးပြမှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီခေါင်းစဉ်ပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ခံစားချက်သက်သက်ကိုပဲ ရေးမှာဖြစ်လို့ ကျွန်မ တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ပဲ ဖြစ်ပါကြောင်း အရင်ဆုံး သိစေချင်ပါတယ်။

Financial Freedom ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့စပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ တာ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီပေါ့။ အတိအကျပြောရရင်တော့ ကျောင်းပြီးလို့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်တဲ့အချိန်ပါပဲ။ အစပိုင်းမှာတော့ သိပ်သဘောမပေါက်ဘူး ဆိုတာထက် သဘောပေါက် နားလည်ပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်

ပိုမှန်မယ်လို့ ပြောရမယ်။ ခုချိန် နားလည်တာနဲ့ မတူဘူးပေါ့။

Financial Freedom ဆိုတော့ ငွေကြေးကနေ လွတ်မြောက်ခြင်းလို့ ပြောရင် အနီးစပ်ဆုံးတော့ မှန်မယ် ထင်တာပါပဲ။ အနာဂတ်မှာ ငွေအတွက် ပူပန်စရာ၊ စိုးရိမ်စရာ မလိုတဲ့ အနေအထားမျိုးရအောင် အခုတည်းက စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ခြင်းပေါ့။ ဒီစကားလုံးကို စပြောဖြစ်တဲ့ အချိန်က ကျွန်မက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် ပထမဆုံး စတင် လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ဝန်ထမ်းဆိုတော့ လကုန်ရင် လစာထုတ်ရတယ်။ ဝင်ငွေက လစဉ်ဝင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေက ပုံသေပဲ။ ကိုယ်ရတဲ့ လစာနဲ့ လောက်အောင် ချင့်ချိန်ပြီး သုံးစွဲရတယ်။

အလုပ်အားတဲ့အချိန် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောဖြစ်တော့ ကိုယ်အလုပ်လုပ်လို့ ရတဲ့လစာအပြင် အလုပ်လုပ်စရာ မလိုဘဲ သူ့အလိုလို ဝင်နေတဲ့ Passive Income ရှိဖို့ အရေးကြီးတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေပြောလို့ စကြားဖူးတဲ့ Passive Income ဆိုတာကို တင်စားရမယ်ဆိုရင် တောင်ကိုရီးယားက နာမည်ကြီးတဲ့ မင်းသားကို ကြိတ် Crush ရတဲ့ အနေအထားလောက် အလှမ်းဝေးတာမျိုးပေါ့။

Passive Income ဆိုတာ ဥပမာအားဖြင့် ကိုယ်ပုံမှန်ရတဲ့ငွေကို ပိုအောင်စုပြီး လိုချင်တဲ့ ပမာဏတစ်ခု ရောက်လာတဲ့အခါ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားလို့ အမြတ်ငွေတွေ ရနေတာမျိုး၊ ငွေတိုးချေးထားလို့ အတိုးတွေရနေတာမျိုး၊ အိမ်ခန်းဝယ်ထားပြီး အိမ်ငှားတင်ထားလို့ အိမ်ခန်းငှားခရနေ တာမျိုးတွေပေါ့။ ဆိုလိုချင်တာက ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်နေမှ ရတဲ့ဝင်ငွေအပြင် အပိုသဘောနဲ့ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘဲ ပုံမှန် ဝင်နေတဲ့ ငွေပေါ့။ ကြားရတာ အားကျစရာကောင်းပြီး ငါ့မှာလဲ အဲဒါမျိုးရှိရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ကတော့ Passive Income ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ကျွန်မရဲ့ သဘာဝက ငွေနဲ့ပတ်သက်ရင် အကြွေးယူရမှာ

ကြောက်တယ်။ ကိုယ့်မှာ မရှိမှာကို ပူပင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရှာလို့ရသမျှ အကုန်မသုံးဘဲ စုလို့ပိုမှပဲ သုံးတယ်။ အရေးမကြီးတဲ့ အရာတွေမှာ အလွယ်တကူ သုံးပစ်လိုက်ရင် အရေးကြီးတဲ့အရာတွေကို မပိုင်ဆိုင်ရတော့ ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို လက်ကိုင်ထားတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ခြိုးခြံချွေတာ တယ်။ မလိုအပ်ရင် သားရေပင်တစ်ကွင်း၊ ခေါင်းစည်းကြိုးတစ်ချောင်း၊ ကလစ်တစ်ခုတောင် အပိုမဝယ်ဘူး။ သုံးသင့်တယ်လို့ ယူဆတဲ့ ကိစ္စတွေ မှာတော့ ဘယ်လောက်များများ ကပ်စေးမနည်းဘဲ လက်မရွံ့တမ်း သုံးပါတယ်။

ကြိုးစားရှာဖွေရင်း ချွေတာစုဆောင်းရင်းနဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ အရင်းအနှီး ရလာတယ်ပဲ ဆိုကြပါစို့။ အသက်သုံးဆယ် မပြည့်ခင် အိမ်ထောင်ပြုပြီး အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်မှာ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်း စတင်ထူထောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ရှေ့ပိုင်း သုံး၊ လေးနှစ်ကတော့ အသည်းအသန် ရုန်းကန်ရတာပေါ့။ လုပ်ငန်းတစ်ခုဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဘယ်အောင်မြင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူများ ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းဘဝ လုပ်နေရတာဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကို စတင်လိုက်ပေမဲ့ ဝန်ထမ်းအလုပ် ကနေလည်း ချက်ချင်း မထွက်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်နဲ့ တွဲလုပ်ပေမဲ့ ဝန်ထမ်းအနေနဲ့ ယူထားတဲ့တာဝန်ဝတ္တရားတွေ မလစ်ဟင်းရလေအောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ထူထောင်လိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းက ရုပ်ရှင်ကားတွေကို ရိုက်ကူးပြီးနောက် ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းအမျိုးအစားပါ။ အဓိက ပညာရှင်ပိုင်းကိုတော့ အမျိုးသားက လုပ်ကိုင်တာပါ။ ကျွန်မရဲ့ တာဝန်က အထွေထွေ ဆိုပါတော့။ အထွေထွေဆိုတာ ဝန်ထမ်းမခန့်နိုင်သေးတဲ့ ကုမ္ပဏီ အသေးလေးအတွက် အကုန်လုပ်ရတာကို ပြောချင်တာပါ။ HR ရော၊ Admin ရော၊ Public Relation ရော၊ Project Management ရော၊ Quality Control ရော၊ ယုတ်စွဲအဆုံး သန့်ရှင်းရေးက အစပေါ့။ အကုန်လုံး သိမ်းကျုံးလုပ်ရတာပါပဲ။

ဝန်ထမ်းဘဝနဲ့ တွဲလုပ်နေရင်း သုံး၊ လေးနှစ်လောက်နေတော့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း အရှိန်ရလာတဲ့အချိန်မှာ သူများ အလုပ်ကနေ ထွက်လိုက်တယ်။ နေ့ရော၊ ညရော ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ထဲ ခေါင်းမြှုပ်လိုက်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဆိုတာ ဝန်ထမ်းဘဝထက် သုံးဆလောက် ပိုပင်ပန်းပါတယ်။ ဝန်ထမ်း ဘဝမှာလို လှလှပပလေးလည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ ထမင်းစားချိန်တွေ မမှန်တော့ဘဲ ညနက်မှ စားရတော့ လူကလည်း အလွန်ဝလာတယ်။

ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းက အရှိန်ရလာတော့ ဝန်ထမ်းဘဝကထက် ဝင်ငွေ ကောင်းလာတယ်။ လုပ်ငန်းတူတွေကြားမှာ နာမည်တစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်လာတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်တွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ရရှိလာတော့ လုပ်ငန်းက သိသိသာသာ တိုးတက်လာတယ်။ ဒီအခြေအနေမှာတော့ အစစအရာရာ ကိုယ်ပဲလုပ်ရတာမျိုးကနေ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ ခန့်လာနိုင်ပြီပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် အလုပ်လုပ်လို့ ရတဲ့ငွေပဲ ရှိသေးတယ်။ Passive Income ရအောင် မလုပ်တတ်သေးဘူး။ အဓိကအချက်က ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလို့ရမယ့် လုပ်ငန်းကို ရှာမတွေ့သလို၊ တခြား Business idea လည်း ရှိမနေခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်ချက်က လက်ရှိလုပ်ငန်းကို အခြေခိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတဲ့အတွက် တခြားတစ်ခု ထပ်လုပ်ဖို့ အချိန်ရော၊ အခြေအနေရော အခွင့်မသာပါဘူး။

အဲဒီလို မအားမလပ်ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ ငွေကြေးကနေ လွတ်မြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ Financial Freedom အကြောင်းအရာက ခေါင်းထဲ မကြာခဏ ရောက်လာပြန်တယ်။ အခု အခြေအနေက အရင်က ထက်စာရင် အောင်မြင်လာတယ် ဆိုရပေမဲ့ ငါတို့ လိုချင်တဲ့ ငွေကြေးအတွက် ပူပန်ကြောင့်ကြစရာ မလိုအပ်တဲ့ Financial Freedom အဆင့်ကို မရောက်သေးဘူးပေါ့လေ။

ဘယ်လိုစဉ်းစားတာလဲဆိုတော့ တစ်ကိုယ်ရည်နဲ့ လုပ်ငန်း

ငွေကြေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်း

အတွက် စုစုပေါင်း တစ်လအသုံးစရိတ်က ဘယ်လောက်ရှိမလဲလို့ အရင် တွက်လိုက်တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် တစ်လဆယ်သိန်းရှိရင် မိသားစု အတွက်ရော၊ လုပ်ငန်းအတွက်ရော လုံလောက်ပြီဆိုပါစို့။ ကိုယ် အလုပ် မလုပ်ဘဲနေရင်တောင် ဝင်ငွေအနေနဲ့ တစ်လ ဆယ်သိန်းရှိနေ မယ်ဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ပြီး အဆင်ပြေပြီပေါ့။

ကျွန်မတို့ဟာ စီးပွားရေးမျိုးရိုးကနေ ဆင်းသက်လာတာ မဟုတ် ပါဘူး။ အဖေကလည်း ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဝန်ထမ်းပါပဲ။ ရသလောက် ဝင်ငွေကို မနည်းလောက်အောင် ချွေတာသုံးစွဲရင်း ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မိသားစု မျိုးပါပဲ။ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာလည်း စီးပွားရေးသမားဆိုတာ မပါ သလောက်ပဲ။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စီးပွားရေးမျက်စိ မရှိဘူးဆိုပါတော့။ အဲဒီတော့ ရှာလို့ရသမျှ ပိုက်ဆံဟာ လောက်ငအောင်သုံးစွဲပြီးရင် ဘဏ်ထဲ ထည့်ရုံအပြင် ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါဘူး။

Passive Income လို့ ပြောနိုင်တာဆိုလို့ ဘဏ်တိုးလေးပဲ ရှိတဲ့သဘောပါပဲ။ Mobile Banking တွေ ရှိလာပြီး ကိုယ့်ဖုန်းထဲကနေ Bank ထဲက ငွေတွေကို အလွယ်တကူ လွှဲလို့ရသလို လက်ကျန်ငွေတွေ ကို အလွယ်တကူ စစ်ဆေးနိုင်တဲ့အခါမှာ အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို ကျွန်မ ခဏခဏ လုပ်လာမိတယ်။ ပြောရရင် ရယ်စရာလည်း ကောင်းသလို ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ် လှန်ထောင်းရာလည်း ကျပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ ဘဏ်ထဲကငွေတွေကို တွက်ပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲနေရင် ဘယ်နှနှစ် ထိုင်စားလို့ရလဲဆိုပြီး တွက်တွက်ကြည့်တာ။

ဘဏ်ထဲက ငွေပမာဏက တစ်လထက်တစ်လ ပိုများလာတာနဲ့ အမျှ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ရတဲ့ နှစ်အရေအတွက်က ပိုများလာတာ ဟာ တကယ်တော့ ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူး။ အဲဒီလိုတွက်ပြီး သိရတဲ့ ဂဏန်းတွေဟာလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဂဏန်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်လာဖြစ်လာ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အငြိမ်းစား ယူလိုက်လို့ မရသလို Financial Freedom

အခြေအနေကိုလည်း ရောက်ရှိမသွားလို့ပါပဲ။

ကိုဗစ်တတ်ယလှိုင်းဟာ အားလုံးထဲမှာ အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့တာ မှတ်မိကြမယ် ထင်ပါတယ်။ ဇွန်လအစလောက်မှာ ရောဂါတွေ စဖြစ်ကြပြီး ဇွန်လကုန်လောက်မှာ အသေအပျောက်တွေ စကြားလာရပြီ။ အဲဒီအချိန် အထိ ဆေးရုံတွေက လူနာတွေ သိပ်လက်မခံကြသေးပါဘူး။ ဇူလိုင်လ ကုန်ခါနီးလောက်မှာမှ စပြီး လူနာတွေ လက်ခံလာကြတာပါ။ ဆေးရုံ တွေမှာ လူနာတွေနဲ့ ပြည့်နေပြီး တက်ရောက်ကုသဖို့လည်း သိပ်ခက်ခဲခဲ့ ပါတယ်။ ကိုဗစ်လူနာလက်ခံတဲ့ အထူးကုဆေးရုံကြီးတွေရဲ့ ဆေးကုသ စရိတ်ဟာ အင်မတန်ကို ကြီးမြင့်ခဲ့ပါတယ်။ ဈေးမြင့်လှပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆေးရုံကိုမှ ကိုဗစ်ရောဂါ ခံစားနေရတဲ့ ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆေးရုံတက်ပြီးသွားတာနဲ့ အမျိုးသားဖြစ်သူက ရောဂါပိုဆိုးလာတာကြောင့် တခြားဆေးရုံကို ပြောင်းဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ကုသမှုကို ဆက်လက်ခံယူဖို့ကသာ တစ်ခုတည်းသော ရွေးချယ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အရေးပေါ်လိုအပ်လို့ ထိုးတဲ့ဆေးတစ်လုံးက ကိုယ့်အလှည့်မှာ ဈေးကျသွားတာတောင် သိန်းလေးရာတဲ့။ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေကြား ကနေ တရားလည်းရသလို၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်မိခဲ့တယ်။ မိသားစု အတွက်ရော၊ လုပ်ငန်းအတွက်ရော လုံလောက်တယ်လို့ ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် တွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ တစ်လတာ အသုံးစရိတ်က ဆေးရုံတစ်ရက် စရိတ်ကို မကာမိဘူး။ ငါးနှစ် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ရတယ်လို့ တွက်ထားတဲ့ ငွေပမာဏက ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်လစာပဲရှိတယ်။

အတိတ်မှာ ကျွန်မ တွက်ချက်ခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေက လက်ရှိအနေအထားမှာ လုံးဝ လွဲချော်ပြီး ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း အခြေအနေမျိုးပဲ။ အခုကနေ အနာဂတ်ကို မှန်းဆနေရင်လည်း ကြိုတင် မှန်းဆချက်တွေက လက်တွေ့နဲ့ ဝေးကွာနေဦးမှာပဲ။ လောကကြီးမှာ သေချာရေရာတာ တကယ်တော့ ဘာမှမရှိဘူး။ လူတွေက အထင်

ငွေကြေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်း

သက်သက်နဲ့ ကြိုးတန်း လမ်းလျှောက်နေကြတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီ ထင်နေရင်း နဲ့ မထင်မှတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြိုးတန်းပေါ်ကနေ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွား ကြတာမျိုးပဲ။

သီအိုရီတွေအရ ဆိုရင်တော့ ပုံမှန်ကုန်ကျတဲ့ နေစရိတ်စားစရိတ် တွေရယ်၊ အရစ်ကျငွေပေးချေမှုနဲ့ ဝယ်ယူထားလို့ လစဉ်သွင်းနေရတဲ့ ငွေကြေးတွေ၊ ရေခွန်၊ မီးခွန်၊ ဝင်ငွေခွန် အစရှိသည်ဖြင့် ကုန်ကျစရိတ်တွေ အကုန်ဖယ်ပြီးတဲ့အခါ အပိုစုဆောင်းနိုင်မယ့် ငွေပမာဏတစ်ခုရအောင် ပုံမှန် ဖယ်နိုင်ဖို့ပါ။ အပိုငွေကို စုဆောင်းလာပြီးရင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်းတစ်ခု လုပ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့က အဓိကလိုရင်းအချက်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခြင်းက Early Retirement ဆိုတဲ့ စောစီးစွာ ပင်စင်ယူခြင်း ဆိုတဲ့ ရလဒ်ကို ရရှိစေမှာပါဆိုပြီး တွက်ချက်ပြကြတာပါပဲ။ သို့သော်လည်း သီအိုရီက သီအိုရီပဲဖြစ်ပြီး လက်တွေ့တွေက သီအိုရီအတိုင်း အတိအကျ ဖြစ်မလာပါဘူး။

Financial Freedom ဆိုတာကို ဘယ်လိုပဲ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ကြပါ စေ၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကိုယ်အတွေးနဲ့ကိုယ် သဘောပေါက်လာတယ်။ ငွေကြေးပမာဏ ဘယ်လောက်ရှိမှ၊ လစဉ်ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိမှ၊ Passive Income ဘယ်လောက်ရှိမှ Financial Freedom ကို ပိုင်ဆိုင် နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငွေကြေးအပေါ်မှာ ငြိတွယ် စွဲလမ်းမှုမှန်သမျှကို ဖြတ်တောက်လိုက်နိုင်မှ Financial Freedom ကို ရရှိနိုင်မှာပါ။ ငွေကြေးနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို စွဲလမ်းတပ်မက်ခြင်းကို မဖြတ်တောက်နိုင် သရွေ့တော့ ဘီလ်ဂိတ် (Bill Gates) လောက် ချမ်းသာ၊ အီလွန်မက်စ် (Elon Musk) လောက် ကြွယ်ဝနေရင်တောင်မှ Financial Freedom အခြေအနေကို ရရှိနေပါပြီလို့ ကျွန်မတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ တကယ် ရရှိနေပါတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီ Financial Freedom က ဘာအနှစ် သာရမှ မရှိဘူးလို့ ကျွန်မက ယူဆမိတယ်။

တကယ့် လွတ်မြောက်ခြင်းအစစ်က သူ့ရဲ့ချည်နှောင်မှုကနေ

ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားတာမျိုး။ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားတော့တာ။ ဂဏန်း ပေါင်းစက်ခေါက်ပြီး ဘယ်နှလ ထိုင်စားမယ်တို့၊ ဘယ်နှနှစ်စာရပြီတို့ မတွက်တော့တာ။ သူ့အတွက် စိတ်ပူလောင်မှု မခံတော့တာမျိုးပါ။

ငွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်နားလည်လာတဲ့အချက်က ငွေ နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခြင်းထက် ငွေက ကိုယ့်နောက် လိုက်လာအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းကသာ နည်းလမ်းမှန်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ငွေရှိလာပြန်ရင်လည်း ငွေဆိုတာ စက္ကူသက်သက်မို့ စက္ကူ အတိုင်းထားရင် တန်ဖိုးမရှိလို့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ပြောင်းသင့်တယ် ဆိုတာက နောက်ထပ် နားလည်လာရတဲ့ ငွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်ဆိုပါတော့။

ငွေကို လုံခြုံရာလို့ မှတ်ထင်ပြီး တကောက်ကောက်လိုက်နေမိ တတ်ပေမဲ့ ငွေရှိရင် တကယ်လုံခြုံသွားပြီလား။ ငွေရှိတာနဲ့ တကယ် လွတ်မြောက်အေးချမ်းသွားပြီလား။ ငွေကြေးဟာ လိုအပ်ချက်တစ်ခု ဆိုတာ မှန်ပေမဲ့ ကြိုးတန်းပေါ်က ပြုတ်မကျခင် ခဏလေးမှာပဲ အသုံးဝင်တာပါ။ ကြိုးတန်းတစ်ခုလုံးကိုတော့ အပိုင်ဝယ်လို့မရပါဘူး။

ငွေကိုလုံခြုံရာအမှတ်နဲ့ မရပ်မနား လိုက်ရှာနေတဲ့သူတွေဟာ ပြည့်စုံတဲ့ ငွေကြေးမရခင် အချိန်မှာသာ အဲဒီအထင်ကို မှန်လိမ့်နိုးနိုး တွေးကောင်းတွေးမိမယ်။ ငွေကြေးပြည့်စုံမှု အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရသွား ကြတဲ့ သူတချို့ကတော့ ငွေဟာ လုံခြုံရာအစစ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လက်ခံပါလိမ့်မယ်။ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှု များလာတော့ရော ဆုံးရှုံးမှာ ကြောက်ရတဲ့ ပူပန်သောကတွေနဲ့ အေးချမ်းနိုင်လို့လား။

ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲကို သေချာပြန်ငုံကြည့်ကြည့်ပါ။ ပြည့်နေတာ လား၊ ဟာနေတာလား။ ဘာကိုဖြစ်ချင်မှန်းမသိဘဲ ဟာနေတဲ့ရင်ခွင်ကို မြင်ရတဲ့သူက တစ်ဝက်ရှိတယ်ဆိုရင် ပြည့်နေတဲ့ရင်ခွင်က ကျန်တစ်ဝက် ပေါ့။ ပြည့်နေတဲ့ရင်ခွင်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ရင်ရော သောကနဲ့ ပြည့်နေ တာလား၊ လောဘနဲ့ ပြည့်နေတာလား၊ ဒေါသနဲ့ ပြည့်နေတာလား။ ရင်ဘတ်ထဲက ပြည့်နေတဲ့အရာက ကိလေသာစိတ်တွေပဲဆိုရင်တော့

ငွေကြေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်း

အေးချမ်းတဲ့ လုံခြုံရာကို မတွေ့နိုင်သေးဘူး။

တကယ့်လုံခြုံရာအစစ်အမှန်ဆိုတာ မကောင်းမှုတွေ ဝင်ရောက်
နှောင့်ယှက်ဖို့ နေရာလွတ်မကျန်အောင် ပြည့်နေဖို့တော့ လိုအပ်တယ်။
ဟာနေရင် ဝင်လာမှာပဲ။ ဟာနေတဲ့ နှလုံးသား၊ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ နှလုံးသား၊
ဆာငတ်နေတဲ့ နှလုံးသားဟာ ကန္တာရတစ်ခုလိုပဲ။ အပင်ပေါက်ဖို့ ခက်သလို
ပေါက်ရင်လည်း ကန္တာရပင်ပဲ ပေါက်လိမ့်မယ်။ လုံခြုံခြင်း သစ်ပင်တော့
ပေါက်မှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။

လုံခြုံခြင်းသစ်ပင်ပေါက်ဖို့ နှလုံးသားကို အရင်ပြုပြင်ဖို့ လိုလိမ့်
မယ်။ မဟုတ်ရင် ကန္တာရထဲမှာ အငတ်ပြေဖို့ ရေရှာနေရင်းနဲ့ပဲ ဘဝက
အချိန်တန်ရင် အကျည်းတန်စွာ သေဆုံးသွားလိမ့်မယ်။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ငွေတီဦးဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာဦးတင်မောင်ဦးနှင့် ဒေါ်တီတီတို့မှ ကျိုက်ထိုမြို့နယ်၊ မုပ္ပလင်ကျေးရွာတွင် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်းသုံးဦးတွင် အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်ပြီး အစ်မဖြစ်သူမှာ ဆွေတီဦးဖြစ်၍ အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ပြေတီဦး ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)မှ M.B.,B.S ဘွဲ့၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် Master of Public Health (MPH) ဘွဲ့၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်တွင် Aldersgate College (Philippines) မှ Master of Business Administration (MBA) ဘွဲ့များ အသီးသီး ရရှိခဲ့သည်။

Pfizer Pharmaceutical Company တွင် Medical Representative အဖြစ်လည်းကောင်း၊ Sanofi Pharmaceutical Company တွင် Product Manager အဖြစ်လည်းကောင်း၊ Clinique Myanmar (Han Ideal Company Ltd.) တွင် Brand Manager အဖြစ်လည်းကောင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် Dr. ဉာဏ်လင်းဦးနှင့် လက်ထပ်၍ Post Production

Company ဖြစ်သည့် Sliver Egg Company Ltd. ကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး မြန်မာရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများနှင့် စင်္ကာပူဇာတ်ကားတချို့၊ မလေးရှား ဇာတ်ကားတချို့ကို ဝန်ဆောင်မှု ပေးခဲ့သည်။ လက်ရှိအချိန်ထိ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားများ၊ ဇာတ်လမ်းတွဲများ၊ ကြော်ငြာများအား ဝန်ဆောင်မှုပေး လျက်ရှိသည်။

“အတိတ်ရဲ့အလွန်” စာအုပ်ဖြင့် စာပေလောကသို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ “အမုန်းနှင့်လမ်းခွဲခြင်း” ၊ “အကြည်ဓာတ်ဖြင့် လှပခြင်း” တို့ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ယခုထုတ်ဝေသော “လုံခြုံရာ” စာအုပ်မှာ စာရေးသူ၏ စတုတ္ထမြောက်မှတ်တိုင်အဖြစ် ၂၀၂၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

